

Αριθμός 238/1995
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Α Πολ. Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους δικαστές Σωκράτη Σωκρατεΐδη, Αντιπρόεδρο, Νικόλαο Βάρδα, Διονύσιο Κατσιρέα, Χαράλαμπο Παμπούκη, και Διονύσιο Κονδύλη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 16 Ιανουαρίου 1995, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Παναγιώτη Σπυρόπουλου (ο Εισαγγελέας είχε κώλυμα να μετάσχει) και της γραμματέως Αντωνίας Παπασταματίου, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας:, κατοίκου....., την οποία εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Μανώλης Φραντζεσκάκης,

Των αναιρεσίβλητων: 1), 2), κατοίκου....., 3), 4), κατοίκων....., τους οποίους εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Θεόδωρος Χαδιός.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 24 Ιανουαρίου 1979 αγωγή που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 10.207/1979, 5808/1986, του ίδιου Δικαστηρίου, 10.028/1988 του Εφετείου Αθηνών, 1671/1990 του Αρείου Πάγου κι 203/1992 του Εφετείου Πειραιώς. Την αναίρεση της τελευταίας αποφάσεως ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 30 Νοεμβρίου 1992 αίτηση.

Κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω, ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Διονύσιος Κατσιρέας ανέγνωσε την από 10 Ιανουαρίου 1994 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως, ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και ο πληρεξούσιος των αναιρεσίβλητων την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντιδίκου στην δικαστική δαπάνη.

Ο Εισαγγελέας πρότεινε την απόρριψη της αιτήσεως.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Επειδή κατά το άρθρο 4 του ν. 2387/1920 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας" "ο εκδίδων ή παραδίδων εις την δημοσιότητα έργον ανωνύμως ή υπό ψευδώνυμον χάρει αυτός των ως άνω δικαιωμάτων συνεχίζει δε ταύτα ο το έργον συγγράφας ή φιλοτεχνήσας, ευθύς ως καταστήσει εαυτόν γνωστόν". Από την ανωτέρω διάταξη, και ιδίως από το δεύτερο μέρος της, σε συνδυασμό και προς τις λοιπές διατάξεις του ν. 2387/1920, και μάλιστα και το άρθρο 1 αυτού, που θεσπίζουν το δικαίωμα του πνευματικού δημιουργού επί των έργων αυτού, προκύπτει σαφώς ότι αυτός που εκδίδει ή παραδίδει στη δημοσιότητα έργο, του οποίου ο πνευματικός δημιουργός δεν εμφανίζεται ή εμφανίζεται υπό ψευδώνυμο, απολαύει των κατά το άρθρο 1 του ν. 2387/1920 δικαιωμάτων έναντι των τρίτων, όχι δε και έναντι του αληθινού πνευματικού δημιουργού, εκτός αν το αντίθετο συνάγεται από τις εσωτερικές σχέσεις που τον συνδέουν με τον τελευταίον αυτόν. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο δέχτηκε ανελέγκτως με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ως προκύψαντα από τις

αποδείξεις, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Κατά το έτος 1968 εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο με τον διακριτικό τίτλο ".....", ο οποίος ανήκε στον που πέθανε στις 12.6.1977 και κληρονομήθηκε από την αναιρεσείουσα αδελφή του, συντακτικό της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, το οποίο είχαν συγγράψει οι δύο πρώτοι από τους αναιρεσιβλήτους, καθηγητές φιλόλογοι. Στο εκδοθέν βιβλίο αναγραφόταν ο τίτλος "....." και δεν αναφερόταν όνομα συγγραφέα, αλλά στην πρώτη σελίδα διαλαμβάνονταν αντί του συγγραφέα ο διακριτικός τίτλος του ανωτέρω εκδοτικού οίκου ".....", και σημειωνόταν ότι "η επιμέλεια της ύλης του παρόντος βιβλίου εγένετο υπό διακεκριμένων φιλολόγων". Η έκδοση του ως άνω βιβλίου από τον έλαβε χώρα όχι συνεπεία μεταβιβάσεως του δικαιώματος των δημιουργών επί του πνευματικού τούτου έργου κατά το άρθρο 1 του ν. 2387/1920, σε τρόπο ώστε να επέρχεται κτήση του εν λόγω δικαιώματος από αυτόν και αντιστοίχως απώλεια από τους δημιουργούς, αλλά η έκδοση έγινε συνεπεία προφορικών καταρτισθείσης εκδοτικής συμβάσεως, δυνάμει της οποίας οι συγγραφείς παραχώρησαν κατά χρήση το ως άνω αντικείμενο της πνευματικής τους ιδιοκτησίας, καθώς και την εξουσία της εκδόσεώς του, υπό τον περιορισμό παραγωγής των αναγκαίων για την κάλυψη της αγοράς αντιτύπων και με τη δυνατότητα, κατόπιν συναινεσεώς τους, προς επανέκδοση (ανατύπωση), έναντι αμοιβής, συνισταμένης σε ποσοστό 30% επί της χονδρικής τιμής πωλήσεως του βιβλίου. Δέχτηκε δηλαδή το Εφετείο, ότι καίτοι η έκδοση του έργου των δύο πρώτων εκ των αναιρεσιβλήτων από τον δικαιούχο της αναιρεσείουσας έγινε ανωνύμως, ο εν λόγω, σύμφωνα με τη σύμβαση που είχε συνάψει με τους συγγραφείς, είχε μόνο την εξουσία εκδόσεως του έργου τους, σε επανέκδοση δε του έργου αυτού εδικαιούτο να προβεί μόνο μετά από συναίνεση των συγγραφέων. Έτσι κρίνοντας το Εφετείο δεν παραβίασε τη διάταξη του άρθρου 4 του ν. 2387/1920, και ο πρώτος λόγος αναιρέσεως κατά το εκ του άρθρου 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ πρώτος μέρος του, με το οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Ο ίδιος πρώτος λόγος αναιρέσεως κατά το εκ του άρθρου 559 αριθμ. 19 Κ.Πολ.Δ δεύτερο μέρος του, με το οποίο προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ανεπαρκείς, άλλως αντιφατικές, αιτιολογίες είναι απορριπτέος ως αόριστος, γιατί δεν προσδιορίζεται σε τι συνίσταται η ανεπάρκεια και η αντιφατικότητα των αιτιολογιών της αποφάσεως.

2. Επειδή κατά το άρθρο 1110 εδ. α και β Α.Κ. υπέρ του νομέως κινητού ισχύει το τεκμήριο ότι είναι κύριος αυτού, το τεκμήριο όμως αυτό δεν αντιτάσσεται κατά του προηγούμενου νομέως, από τον οποίο το πράγμα εξέφυγε με κλοπή ή απώλεια. Εξ άλλου η σύμβαση εκδόσεως συγγραφικού έργου συνάπτεται μεταξύ του εκδότη και του συγγραφέως του έργου ατύπως, σύμφωνα με τις γενικές περί συμβάσεων διατάξεις του Αστικού Κώδικα, και δεν αποτελεί στοιχείο αυτής ή αναγκαίο προαπαιτούμενο του κύρους της η παράδοση του, χειρόγραφου ή με άλλο τρόπο γραμμένου, κειμένου του έργου από τον συγγραφέα στον εκδότη, η οποία μπορεί να επακολουθήσει, σε οποιοδήποτε χρόνο πριν από την εκτύπωση. Μάλιστα μόνη η παράδοση του κειμένου από τον συγγραφέα στον εκδότη, αν δεν συνοδεύεται και από άλλα περιστατικά, δεν αποτελεί ούτε καν σοβαρή ένδειξη περί της καταρτίσεως εκδοτικής συμβάσεως, αφού μπορεί να έχει γίνει για πολλούς άλλους λόγους και όχι για την έκδοση του έργου. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο δέχτηκε με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ανελέγκτως, ότι οι δύο πρώτοι εκ των αναιρεσιβλήτων, όταν ολοκλήρωσαν την εργασία τους της αποδόσεως στη δημοτική του έργου τους επί του συντακτικού της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, το οποίο αρχικώς είχαν γράψει στην καθαρεύουσα, παρέδωσαν στον τα χειρόγραφα του νέου βιβλίου και ανέμεναν την εκ μέρους του αποδοχή της προτάσεώς τους για την κατάρτιση νέας συμβάσεως εκδόσεως, εν όψει της λήξεως της προηγούμενης. Τέτοια όμως νέα σύμβαση εκδόσεως του συντακτικού που είχε αποδοθεί στη

δημοτική δεν καταρτίσθηκε τελικώς, λόγω του επακολουθήσαντος θανάτου του και της εν συνεχεία αρνήσεως της κληρονόμου του αναιρεσείουσας να προβεί σ' αυτήν. Δέχτηκε επίσης το Εφετείο, ότι μετά τον θάνατο του και κατά την γενόμενη απογραφή βρέθηκαν μεν τα χειρόγραφα του μεταγλωττισμένου συντακτικού στο χρηματοκιβώτιο της επιχειρήσεως, πλην όμως κανένας από τους παρευρισκόμενους τότε στενούς συγγενείς και υπαλλήλους τους δεν είπε ότι ανήκουν σ' αυτόν. Σύμφωνα με τα προεκτεθέντα το Εφετείο δέχτηκε, ότι ναι μεν τα χειρόγραφα του αποδοθέντος στη δημοτική συντακτικού είχαν παραδοθεί από τους συγγραφείς στον, πλην όμως σύμβαση εκδόσεως δεν είχε καταρτισθεί μεταξύ αυτού και εκείνων. Έτσι κρίνοντας το Εφετείο (το οποίο δεν δέχτηκε ούτε καν ότι ο είχε καταστεί νομέας του ανωτέρω χειρογράφου) δεν παραβίασε τη διάταξη του άρθρου 1110 Α.Κ., και ο περί του αντιθέτου δεύτερος λόγος αναιρέσεως κατά το εκ του άρθρου 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ πρώτο μέρος του είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

3. Επειδή κατά το άρθρο 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ αναιρέση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, η παράβαση δε των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναιρέσεως μόνο αν τα διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναιρέσεως μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς. Συνεπώς σε περίπτωση κατά την οποία το δικαστήριο της ουσίας χρησιμοποιεί, ή παραλείπει να χρησιμοποιήσει, τα διδάγματα της κοινής πείρας κατά την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων για την εξακρίβωση πραγματικών περιστατικών, δεν ιδρύεται ο ανωτέρω λόγος αναιρέσεως. Στην προκειμένη περίπτωση με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως κατά το δεύτερο μέρος του προβάλλεται, ότι α) αποτελεί δίδαγμα της κοινής πείρας ότι αιτία της εναποθέσεως εντός ιδιωτικού χρηματοκιβωτίου εκδότη των χειρογράφων ενός υπό έκδοση βιβλίου είναι η παράδοση αυτού από τον πνευματικό δημιουργό προς τον εκδότη για να το εκδώσει, και ότι ο εκδότης γίνεται έτσι νομέας και, σύμφωνα με το άρθρο 1110 Α.Κ., κύριος του βιβλίου, και β) το Εφετείο έσφαλε κατά την υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στο άρθρο 1110 Α.Κ., γιατί δέχτηκε ότι η τοποθέτηση των χειρογράφων του βιβλίου των δύο πρώτων εκ των αναιρεσιβλήτων στο χρηματοκιβώτιο του αποτελούσε συνεπώς πρόταση προς τον τελευταίον αυτό για την κατάρτιση συμβάσεως εκδόσεως, η οποία σύμβαση όμως τελικώς δεν καταρτίσθηκε. Έτσι όμως προσάπτεται πράγματι στην προσβαλλόμενη απόφαση σφάλμα λόγω μη χρησιμοποιήσεως του, φερόμενου ως υπάρχοντος, ανωτέρω διδάγματος της κοινής πείρας κατά την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων για την εξακρίβωση πραγματικών περιστατικών, της καταρτίσεως δηλαδή ή μη μεταξύ των μερών εκδοτικής συμβάσεως, και ο λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος.

4. Επειδή το Εφετείο δέχτηκε με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ότι στην πρώτη σελίδα του εκδοθέντος από τον έργου των δύο πρώτων εκ των αναιρεσιβλήτων γίνεται μνεία ότι τα γνήσια αντίτυπα φέρουν την υπογραφή του εκδότη, και ότι απαγορεύεται η ανατύπωσή του. Εκ του ότι το Εφετείο δέχτηκε επίσης ότι από τους δύο πρώτους εκ των αναιρεσιβλήτων είχε χορηγηθεί στον μόνο η εξουσία εκδόσεως του βιβλίου τους, με τον περιορισμό της παραγωγής των αναγκαίων για την κάλυψη της αγοράς αντιτύπων και με την δυνατότητα επανεκδόσεως (ανατυπώσεως) μετά "από συναίνεσή τους, δεν προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει αντιφατικές αιτιολογίες ως προς το ουσιώδες ζήτημα του περιεχομένου της συμβάσεως που είχε συναφθεί μεταξύ του και των δύο πρώτων εκ των αναιρεσιβλήτων, γιατί η ανωτέρω μνεία στην πρώτη σελίδα του βιβλίου δεν έχει την έννοια, κατά τις παραδοχές του Εφετείου, ούτε συμβατικού δικαιώματος του για επανέκδοση του έργου και χωρίς τη σύμφωνη γνώμη

των συγγραφέων, ούτε, πολύ περισσότερο, μεταβιβάσεως σ' αυτόν από τους συγγραφείς των πνευματικών δικαιωμάτων τους επί του έργου τους. Συνεπώς ο εκ του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ τρίτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

5. Επειδή το Εφετείο δέχτηκε με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ότι σύμβαση εκδόσεως του αποδοθέντος στη δημοτική συντακτικού δεν καταρτίστηκε τελικά, λόγω του επακολουθήσαντος θανάτου του και της αρνήσεως της κληρονόμου του αναιρεσείουσας να συμπράξει στην κατάρτιση τέτοιας συμβάσεως. Το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα με την έγερση της αγωγής της εξεδήλωσε αντίθετη θέληση δεν έρχεται σε αντίθεση προς την ως άνω αιτιολογία της αποφάσεως, γιατί τα δύο ως άνω περιστατικά, δηλαδή η άρνηση συμπράξεως προς κατάρτιση εκδοτικής συμβάσεως μετά τον θάνατο του και η έγερση της αγωγής, ανάγονται σε διαφορετικά χρονικά σημεία. Ούτε ήταν αναγκαίο για την πληρότητα της αιτιολογίας της αποφάσεως να αναφέρεται σ' αυτήν, ότι η αναιρεσείουσα ήγειρε την ένδικη αγωγή της διότι μετέγνωσε. Συνεπώς ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως κατά το εκ του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ πρώτο μέρος του, με το οποίο υποστηρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες επί του ανωτέρω ζητήματος, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Ο ίδιος λόγος αναιρέσεως ως προς το δεύτερο μέρος του, με το οποίο προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναιρετέα σύμφωνα με το άρθρο 561 ΚΠολΔ., είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, γιατί με τη διάταξη του άρθρου 561 παρ. 2 ΚΠολΔ δεν ιδρύεται ιδιαίτερος λόγος αναιρέσεως, αλλά η εσφαλμένη εκτίμηση του περιεχομένου διαδικαστικών εγγράφων θεμελιώνει τότε μόνο λόγο αναιρέσεως, όταν συντρέχουν οι όροι κάποιου από τους λόγους αναιρέσεως που περιοριστικώς αναφέρονται στο άρθρο 559 ΚΠολΔ.

6. Επειδή ο προβλεπόμενος από το άρθρο 559 αριθμ. 18 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσεως ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της παραπομπής δεν συμμορφώθηκε προς τη λύση που έδωσε η αναιρετική απόφαση σε ζήτημα είτε ουσιαστικό είτε δικονομικό, όχι δε και όταν η αναίρεση εχώρησε λόγω ελλείψεως νόμιμης βάσεως και η απόφαση του δικαστηρίου της παραπομπής εμφανίζει την ίδια πλημμέλεια προς την αναιρεθείσα. Στην περίπτωση αυτή, ιδρύεται λόγος αναιρέσεως όχι από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμ. 18 ΚΠολΔ αλλά από αυτή του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ. Στην προκειμένη περίπτωση η 10028/1988 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε τελεσιδικώς η αγωγή της αναιρεσείουσας, αναιρέθηκε με την 1671/1990 απόφαση του Αρείου Πάγου για τον λόγο του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ., και ειδικότερα, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην αναιρετική απόφαση, γιατί με την αναιρεθείσα απόφαση είχε γίνει δεκτό ότι οι δύο πρώτοι των αναιρεσιβλήτων είχαν μεταβιβάσει με εκδοτική σύμβαση στον το δικαίωμα εκμεταλλεύσεως της πνευματικής ιδιοκτησίας του επί του προαναφερθέντος βιβλίου τους, δεν διευκρινιζόταν όμως αν η εν λόγω μεταβίβαση είχε συμφωνηθεί με χρονικούς ή άλλους περιορισμούς, όπως οι αναγόμενοι στον αριθμό εκδόσεων του βιβλίου, έτσι ώστε η από του μηνός Σεπτεμβρίου 1977 έκδοση του βιβλίου εκ μέρους των αναιρεσιβλήτων να εμφανίζεται ως γενόμενη δικαιωματικώς, παρά την ως άνω εκδοτική σύμβαση με τον, και ως εκ τούτου η αναιρεθείσα απόφαση είχε ανεπαρκείς αιτιολογίες επί του ως άνω ουσιώδους ζητήματος. Ήδη με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναιρετέα κατά το άρθρο 559 αριθμ. 18 ΚΠολΔ είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, εκτιμώμενος δε ως λόγος εκ του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Ειδικότερα το Εφετείο δέχτηκε με την προσβαλλόμενη απόφασή ανελέγκτως ως αποδειχθέντα τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η

έκδοση από τον του έργου των δύο πρώτων εκ των αναιρεσιβλήτων με τον τίτλο "....." έλαβε χώρα όχι συνεπεία μεταβιβάσεως του δικαιώματος των δημιουργών επί του πνευματικού τούτου έργου κατά το άρθρο 1 του ν. 2387/1920, έτσι ώστε να επέρχεται κτήση του εν λόγω δικαιώματος από αυτόν και αντιστοίχως απώλεια από τους δημιουργούς, όπως ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, αλλά συνεπεία προφορικών καταρτισθείσης εκδοτικής συμβάσεως, δυνάμει της οποίας συγγραφείς παραχώρησαν κατά χρήση το ως άνω αντικείμενο της πνευματικής τους ιδιοκτησίας, καθώς και την εξουσία εκδόσεώς του, με τον περιορισμό της παραγωγής των αναγκαίων για την κάμψη της αγοράς αντιτύπων και με τη δυνατότητα επανεκδόσεως (ανατυπώσεως) κατόπιν συναινεσεώς τους, έναντι αμοιβής συνιστάμενης σε ποσοστό 30% επί της χονδρικής τιμής πωλήσεως του βιβλίου. Έτσι, παρότι από πρώτη άποψη φαίνεται ότι το τελευταίο αυτό ανήκε στον, ουδέποτε υπήρξε δικό του πνευματικό έργο, δοθέντος ότι δεν αποδείχθηκε από τα ανωτέρω αποδεικτικά στοιχεία η κατάρτιση της αναφερόμενης στην αγωγή συμβάσεως περί μεταβιβάσεώς του από τους δημιουργούς. Δεν αποδείχθηκε καταβολή εφ' άπαξ ανταλλάγματος από τον στους συγγραφείς για παρόμοια μεταβίβαση, αντιθέτως δε από τις προσκομισθείσες από τους αναιρεσιβλήτους συγγραφείς τραπεζικές επιταγές προέκυψε η καταβολή σ' αυτούς χρηματικών ποσών για την αμοιβή που εδικαιούντο, σε εκτέλεση της ως άνω εκδοτικής συμβάσεως που τους συνέδεε με τον εκδοτικό οίκο Μέχρι τον θάνατό του στις 12.6.1977 ο προέβη κατ' επανάληψη σε επανεκδόσεις (ανατυπώσεις) του ως άνω συντακτικού, σε ανάλογο κάθε φορά για τις ανάγκες της αγοράς αριθμό αντιτύπων. Ο αριθμός των εκδόσεων αυτών δεν προσδιορίζεται με ακρίβεια, βέβαιο όμως είναι ότι κάθε επανέκδοση γινόταν με τη συναίνεση των συγγραφέων, έτσι ώστε επαναλαμβανόταν κάθε φορά η προηγούμενη συμφωνία εκδόσεως, που είχε λήξει με την εξάντληση των εκδοθέντων αντιτύπων, με τους ίδιους πάντοτε όρους ως προς το ποσοστό αμοιβής. Τέλος και η αναιρεσείουσα, αφού δεν συμφώνησε για την έκδοση του μεταγλωττισμένου στη δημοτική βιβλίου, επέστρεψε στους αναιρεσιβλήτους συγγραφείς τα χειρόγραφα τους, και κατά τον μήνα Μάρτιο 1978 ζήτησε τη συναίνεσή τους προκειμένου να προβεί σε μία ακόμη έκδοση (ανατύπωση) του αρχικού έργου (στην καθαρεύουσα) σε 4.000 αντίτυπα, πράγμα που τελικά, μετά την παραχωρηθείσα πράγματι συναίνεση των αναιρεσιβλήτων συγγραφέων, για τη μοναδική αυτή έκδοση μετά τον θάνατο του Συνεπώς η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ως προς το ανωτέρω ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δικής επαρκείς και όχι αντιφατικές αιτιολογίες, αβασίμως δεν υποστηρίζεται το αντίθετο με τον ερευνώμενο λόγο αναιρέσεως.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την από 30 Νοεμβρίου 1992 αίτηση της για αναίρεση της 203/1992 αποφάσεως του Εφετείου Πειραιώς. Και

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στη δικαστική δαπάνη των αναιρεσιβλήτων, την οποία ορίζει σε εκατόν ογδόντα χιλιάδες (180.000) δραχμές.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνας στις 3 Φεβρουαρίου 1995 και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 20 Φεβρουαρίου 1995.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ